

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 143/06
14.12.2006. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Слободана Дражића, председника већа, Јелене Боровац, Власте Јовановић, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене Републике Србије – Министарства правде Републике Србије, чији је законски заступник Јавни правобранилац Републике Србије из Београда, ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду број Гж.І 1126/05 од 29. јуна 2005. године, у седници већа одржаној 14. децембра 2006. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДАЈУ СЕ, пресуда Првог општинског суда у Београду број П. 9162/03 од 12. јануара 2005. године и пресуда Окружног суда у Београду број Гж.І 1126/05 од 29. јуна 2005. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Окружни суд у Београду је пресудом број Гж.І 1126/05 од 29. јуна 2005. године одбио жалбу тужена и потврдио пресуду Првог општинског суда у Београду број П. 9162/03 од 12. јануара 2005. године којом је усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да му на име разлике исплаћених зарада и зарада у пуном износу за период од 1.6.2001. године па до 1.5.2004. године, заједно са обрачунатом законском затезном каматом исплати износ од 537.447,45 динара са законском затезном каматом почев од 1.5.2004. године па до исплате, као и да му надокнади трошкове парничног поступка у износу од 70.450,00 динара, све у року од 15 дана. Ставом другим изреке је одбијен приговор апсолутне ненадлежности суда као неоснован.

Против назначене пресуде Окружног суда у Београду тужена је изјавила благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Ревизија тужене је основана.

Из утврђених чињеница произилази да је тужилац судија Окружног суда у Приштини и да је након напуштања Косова и Метохије у 1999. години био радно ангажован у периоду од 7.10.1999. године до 29.02.2000 године у Окружном суду у Нишу, на основу решења председника Врховног суда Србије од 7.10.1999. године. Решењем председника Окружног суда у Приштини VIII Су-57/2001 од 22.8.2001. године тужиоцу је утврђена плата по коефицијенту од 7,50% прописаном Законом о платама у државним органима и јавним службама, а решењем председника Окружног суда у Нишу VIII/03-23 од 17.4.2003. године тужиоцу је утврђена плата по коефицијенту од 8,60%, прописана Законом о судијама и Законом о радним односима у државним органима. На основу закључка Комитета за сарадњу са цивилном мисијом УН, закључка Владе Републике Србије 03 број 80/16 од 25.1.2000. године и закључка Владе Републике Србије од 3.10.2002. године, тужиоцу (као запосленом са подручја АП Косова и Метохије, који без своје воље привремено не ради, а привремено живи ван тог подручја), у периоду од 1.6.2001. до 1.5.2004. године исплаћивана је накнада у висини од 80% судијске плате. На основу закључка Владе Републике Србије 05 број 02-4586/03-0001 од 17.7.2003. године накнада у висини минималне зараде утврђена је у складу са законом. Разлика између плате судије Окружног суда и износа који су тужиоцу исплаћени за период од 1.6.2001. године до 1.5.2004. године износи 475.784,37 динара, а законска затезна камата у том периоду

на тај износ износи 61.663,08 динара, односно укупна разлика износи 537.447,45 динара.

На основу ових чињеница нижестепени судови су оценили да је тужбени захтев тужиоца основан. Према разлозима првостепеног суда основаност тужбеног захтева произилази из одредби члана 210. Закона о облигационим односима јер се тужена неосновано обогатила за досуђени износ који представља

разлику између плате судије Округног суда, регулисане Законом о платама у државним органима и јавним службама и износа који је тужиоцу исплаћен.

Другостепени суд се у образложењу побијане пресуде позвао на одредбе члана 30, 31. и 81. Закона о судијама ("Службени гласник РС" број 63/2001) и члан 1. до 6. Закона о платама у државним органима и јавним службама ("Сл. гласник РС" број 34/2001 од 18.6.2001. године) те је нашао незаконито поступање тужене у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о облигационим односима те оценио да постоји основ одговорности тужене за штету коју тужилац трпи због изостале разлике у плати.

У ревизији тужене се основано указује да материјално право није правилно примењено, а што је условило да нису утврђене све релевантне чињенице.

Правилно је другостепени суд у својој одлуци закључио да је послодавац дужан да надокнади штету запосленом коју претрпи на раду или у вези са радом. За обавезу накнаде штете у смислу члана 154. став 1. Закона о облигационим односима, на коју се одредбу другостепени суд позвао, која прописује да ко другоме проузрокује штету је дужан да је надокнади уколико не докаже да је штета настала без његове кривице, потребно је постојање кривице туженог за насталу штету тужиоцу. У досадашњем поступку, нису утврђиване одлучне чињенице од којих зависи оцена да ли је штета настала кривицом тужене Републике Србије. Уколико се та чињеница утврди тада би постојала обавеза накнаде на основу наведене законске одредбе те одредби члана 106. Закона о радним односима Републике Србије. Наиме, било је потребно да се утврди да ли је тужена могла да радно ангажује тужиоца ван територије Аутономне покрајине Косово и Метохија у спорном периоду и на тај начин омогући тужиоцу како радно ангажовање, тако и остварење плате која му припада по основу рада. Како ова одлучна чињеница у поступку није утврђена, а од ње зависи да ли постоји кривица туженог и обавеза за накнаду штете тужиоцу, Врховни суд Србије је оценио да је ревизија тужене основана.

Из изнетих разлога, одлучено је као у изреци на основу члана 407. став 2. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС" број 125/04).

У наставку поступка првостепени суд ће утврдити недостајуће чињенице на које му је напред указано, па ће утврдити да ли се тужилац обраћао туженом са захтевом да буде радно ангажован ван седишта Аутономне покрајине Косово и Метохија, па уколико се тужилац обраћао, да ли је тужена неосновано одбила такав захтев, а имала је могућности да тужиоцу омогући да као носилац правосудне функције ту функцију и обавља у другом суду на подручју Републике Србије. Уколико је тужена такве могућности имала, а тужилац је у спорном периоду неоправдано био радно неангажован, тада би постојала обавеза тужене да тужиоцу надокнади штету.

Председник већа - судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

КО